

[Handelsministeren.]

i øvrigt — skal finde sin begrænsning under hensyn til det behov, der skal dækkes, og det klientel, der skal betjenes, men jeg finder det rigtigt, at det sker over en bekendtgørelse, på samme måde som det sker over for øvrige kiosker.

Når det drejer sig om de offentlige lukke- og åbningstider, henviser jeg også her til betænkningens indstilling, men jeg drøfter det gerne videre. Jeg har en lille smule tvivl om, hvorvidt vi efter at have drøftet det nærmere måtte komme til den opfattelse, at det direkte er inde under det begreb om butiksåbningstider, som vi her skal diskutere.

Må jeg så ikke endnu en gang understrege både over for hr. Kaj Hansen og over for fru Aase Olesen, at valgfriheden også efter min vurdering indeholder nogle muligheder for de forskellige butikformer, også for den mindre butik, det, fru Aase Olesen kaldte nærbutikken, og som altså meget vel kan være omegnbutikken eller lokalbutikken. Den får en mulighed for at bruge sin valgfrihed på sine 6 timer på en sådan måde, at den uden at få længere åbningstid betjener sine kunder og sikrer sin konkurrencedygtighed og sin indtjening på en bedre måde, end hvis denne valgfrihed ikke eksisterede. Men det er højst sandsynligt, at det kun kan lade sig gøre, hvis den anvender sin valgfrihed på andre tider, end centrumbutikken anvender sin, og på andre tider, end det store supermarked og stormagasinet anvender sin.

Derfor endnu en gang: valgfriheden er noget centralt i disse muligheder, og jeg tror, at de, der er utilfredse med størrelsen af denne valgfrihed, undervurderer den samlede virkning på et forbrugermønster, der jo da gudskelov i øvrigt er kendetegnet af, at dette lands forbrugere under hensyntagen til ikke mindst dansk fagbevægelses indsats igennem den sidste halve snes år har fået ganske mange flere timer at anvende også til dette behov, end de havde, dengang man oprindeligt diskuterede den gamle lukkelov.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Erlendsson)

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til erhvervsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om vægtsafgift af motor køretøjer m. v. [af Poul H. Møller m. fl.]

(Lovforslag nr. 92. Fremsat 21/11 75).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Det lovforslag, vi nu skal behandle, går ud på at indføre en årlig afgift på 100 kr. af knallerter efter samme regler, som gælder for opkrævningen af vægtafgift af personbiler, motorcykler og lastvogne.

Nu kunne man jo tro, at et forslag, der betyder en yderligere indtægt på omkring 55 mill. kr., uden videre ville blive accepteret af mig som minister for skatter og afgifter, men så ligetil er sagen nu ikke.

Knallerternes forhold har gang på gang været fremme i den offentlige debat, og herunder er også anført andre synspunkter end de rent afgiftsmæssige. Jeg tror derfor, der er noget rigtigt i, at vi nu får stillingen til knallerter kørsel taget op til behandling ud fra de forskellige synspunkter, sagen giver anledning til.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på de ganske særlige tekniske vanskeligheder, som vil være forbundet med at udvide vægtafgiftsopkrævningen til at omfatte omkring en halv million knallerter, men blot nævne, at dette kun kan ske, såfremt knallerterne registreres i motorregistret med, hvad der hører til af ajourføring ved ejerskifte, inddragelse af nummerplader i restancetilfælde osv. Forslagsstillerne er åbenbart klar over disse konsekvenser og har derfor i et andet lovforslag foreslået en ændring af færdselsloven, hvorved knallerterne bliver registreringspligtige.

Det er jo kendt, at justitsministeren og retsudvalget på grundlag af en indstilling fra en arbejdsgruppe arbejder med proble-